

VYTVOŘTE SI SVĚT PODLE SVÝCH PŘEDSTAV – MÁTE NA TO

V dnešní době je velmi módní mluvit o tom, že myšlenka je hmotná. Jako fyzik vám mohu kompetentně sdělit, že je to naprostá hloupost. Myšlenka je nemateriální už proto, že ji nelze zachytit žádnými fyzikálními přístroji a že nemá rychlost šíření. Jakmile na něco pomyslíte, vaše myšlenka se zjeví na kraji vesmíru, a to bez meškání. Elektroencefalogram zaznamenává mozkové impulzy jako výsledek myšlenkové činnosti mozku, ale přímo myšlenky nikoli. Podobně blikání kontrolky na počítači neukazuje přímo programy, nýbrž procesy, které je realizují. S energií je to jednodušší, jelikož ji lze zachytit, pocítit, a dokonce i vidět na oscilografu. S myšlenkami je to v tomto směru výrazně složitější. Pokud se někomu podaří „silou mysli“ pohybovat předměty, zase jde o něco jiného. Předměty hýbe energie, jež je materiální. Myšlenka ne.

Zamýšleli jste se někdy nad tím, co to ta myšlenka je? Jedno je pochopitelné: nese v sobě jakousi informaci. Ale co to je, umíte to vysvětlit?

Podobně nelze vysvětlit, co je to nekonečno. Představte si, že se stále více vzdalujete od Země, překračujete hranice Sluneční soustavy, Galaxie, prolétáte hvězdokupy, vyrazíte z našeho známého vesmíru, pak možná narážíte na další vesmíry... Takže nekonečno si člověk nedokáže představit, ať dělá cokoli. Mně osobně takový stav věcí vůbec nedělá dobře. Jak to?

Aby toho nebylo málo, je tu ještě jeden nepříjemný fakt: nekonečno a tečka jsou topologicky jedno a totéž. Představte si teď, že se pohybujete do nekonečna, ovšem nikoli ven, nýbrž dovnitř – do molekuly, do atomu, prolétáte elektrony, které se otáčejí kolem jádra podobně jako planety, pronikáte do protonu, uvnitř protonu už jsou kvarky a tak dále, také donekonečna a daleko a dlouho. Konce ani počátku se nelze dobrat. Rozumu chybí nějaká struktura, o níž by se opřel, aby to mohl pochopit.

Co s tím? Je třeba používat modely, které alespoň v prvním hrubém přiblížení vysvětlují, kým jsme a v jakém světě žijeme. Jinak se náš rozum úplně zblázní. I to se děje: pokud rozum v tomto světě ztrácí oporu, jeho bod spojení se přenáší do jiného, paralelního světa, následkem čehož dotyčný podle svého okolí zešílí. Klidně si sestavujte libovolné modely a zkoušejte je vysvětlit, ale tyto otázky stejně zůstanou stále otevřené.

Jednu z řady možných interpretací představuje rovněž model transurfingu, který se též snaží – pokud možno srozumitelně pro rozum – vyložit, jak s onou cizí a nepostizitelnou realitou nakládat.* Možná nevysvětluje vše, ale přinejmenším funguje.

Základní princip spočívá v tom, že svou realitu formujete svými myšlenkami. Ptáte se, jak je to možné, jsou-li myšlenky nemateriální? Protože myšlenky se nenacházejí v hlavě, nýbrž v nemateriálním, metafyzickém prostoru variant, kde je stále shromážděno vše, co kdy bylo, je a bude. Myšlenky se podobají kanálům v televizním přijímači. Člověk funguje jako dokonalý biotelevizor, schopný dle svého přání proniknout do konkrétního prostoru variant, kde se tyto myšlenky čili „televizní programy“ nacházejí. Člověk pak jako televizor programy nevytváří, nýbrž je přijímá.

Všechny živé bytosti v našem světě jsou napojeny na nějaký program. Rostliny mají ten svůj pevně daný. Kdo umí lézt, plavat, běhat nebo létat, ten má programy pružnější, leč zároveň dost pevně vštípené a funguje na úrovni instinktů. Jediný, kdo dokáže svobodně a uvědoměle přeskakovat z jednoho kanálu na druhý, je člověk. Jenže ani on tuto svou možnost nevyužívá v plné míře, protože se nechává příliš unášet seriálem, který se přehrává ve skutečnosti. Tento seriál bývá velmi často nudný či depresivní a nezná konce, poněvadž ovladač kanálů se zasekl na jednom tlačítku.

Ale člověk přece umí vzít svůj ovladač a přepnout na jiný kanál. Ano, realita se nezmění hned. Zpočátku se bude netečně odvíjet dosavadní stejný program. Budete-li však dostatečně dlouho naléhavě mačkat potřebné tlačítko, v původním seriálu se postupně začnou objevovat rysy nového programu a nakonec nová realita zcela nahradí tu předchozí. Tak se materializují myšlenky. Musíte si osvojit jedinou podmínku: aby se myšlenková forma materializovala, je nezbytné na ni systematicky a dostatečně dlouho fixovat pozornost.

Teorie transurfingu uvádí několik vzorových modelů, které znázorňují, jak to funguje. Jedna z nich je založena na podobnosti s laděním rádia na určitou frekvenci. Dostáváte se na tu dráhu života, jejíž parametry odpovídají vašemu myšlenkovému vyzařování. Neboli na jakou vlnu jste se naladili, v takové realitě se ocitnete.

Přestože termíny *myšlenkové vyzařování* a *energie myšlenek*, jež jsem používal v prvních knihách, nejsou zcela správné a slouží spíše ke zjednodušení pochopení než k vysvětlení struktury světa. Neustále zapomí-

* Teorie transurfingu je podrobně vysvětlená v knihách V. Zelanda – *Ovlivňování reality I–II*. – pozn. vyd.

náme, že stojíme před zrcadlem světa, a proto nám hodně věci připadá naopak. Opakuji, že nevyzařujeme myšlenky, ale právě naopak – napojujeme se na ně, protože přebývají tam, kde mají nemateriální objekty být a tedy v metafyzickém prostoru. Jak přesně toto napojení probíhá, nikdo neví. Děje se za prvé asi to, jako bychom lampičkou své pozornosti osvětlovali libovolný sektor prostoru variant a přijímali informace, které se tam nacházejí, takže nám připadá, jako by myšlenky vznikaly v naší hlavě. A za druhé platí, že pokud bude toto nasvícení trvat dost dlouho, odpovídající myšlenková podoba se zmaterializuje se.

Druhý model připomíná zrcadlo. Okolní skutečnost představuje zrcadlový odraz (a ne-li přímo zrcadlový, pak nějaký hodně podobný) obrazu, jenž sedí ve vašich myšlenkách. Máte vlastně velmi jednoduchý úkol: vytvořte obraz, který chcete vidět v zrcadle. Přejete-li si vidět veselou tvář, usmějte se. Jestliže chcete, aby vám šel odraz vstříc, udělejte krok vpřed. Lidé se bohužel velmi často dostávají do zajetí zrcadlové iluze a z toho plynou problémy. Jsou jako zakletí, nemohou se odlepit a koukají do zrcadla – na realitu, jež je obklopuje. A podobně jako ve spánku na sebe (na svůj obraz) zapomínají. Prostě jim z hlavy vylétne, že mají sledovat obraz a vědomě jej udržovat v žádoucí podobě.

Ptáte se, co je na tom složitého? Stačí přece odpoutat pozornost od zrcadla, přesunout ji na obraz, tento obraz opracovat podle svých představ a poté sledovat, co z toho vznikne v odrazu. Ale ne, člověk musí dělat všechno naopak: narazil na syrovou realitu, lekl se, uvěřil, že to tak je a bude to tak navždy, tuto realitu přijal a zafixoval si ji ve své mentální šabloně. Nyní v této smutné realitě žije a nedostává se mu síl, aby odtrhl zrak od zrcadla, obrátil se do svého nitra, ke svým myšlenkám, a nějakým ovladačem se přepnul.

A zase ta věčná otázka: co s tím? Za prvé si udržujte uvědomění, aby vás zrcadlo nezaklelo jako ve spánku. Za druhé se nedívejte do zrcadla, ale do svého nitra. Pouze za těchto dvou podmínek se začne okolní realita, a tedy vrstva vašeho světa, nenápadně a postupně, avšak nikoli hned, poddávat. Hlavně musíte neustále a neoblomně udržovat v myšlenkách kýžený obraz, ať se vám tam ve skutečnosti honí cokoli. Odraz se tak či tak nakonec sladí s obrazem. Ať to dopadne jakkoli!

Opravdu jste schopni vytvořit si pro sebe jakýkoli svět. Jestliže se vaše pozornost, vědomě a houževnatě, či mimoděk a neodbytně, fixuje na jakémsi myšleném obraze, začne se realita kolem vás transformovat a dějí se zvláštní věci. Na co své vnímání zaostřujete, to doslova zaplňuje váš svět a stále vám vstupuje do zorného pole. A jiné věci, jimiž se vaše

myšlenky nezaobírají, naopak kamsi beze stopy mizí. Jak je to možné? Realita je přece jen jedna?

Tak to úplně není. Je sice jen jedna, ale každý má svou samostatnou vrstvu této reality. Nemění se společná realita, nýbrž konfigurace vrstvy vašeho světa. Jiný člověk po vašem boku může existovat v úplně jiné realitě. Možná vám to připadá nepravděpodobné, ovšem přesně tak to je. Celý svět je prostě velmi mnohotvárný. Jeho rozmanitost stačí na spoustu nejrůznějších konfigurací pro samostatnou vrstvu. Svými myšlenkami si vytváříte unikátní, individuální verzi svého světa. Patří do něj vše, co je přítomno ve vašich myšlenkách, a to, co v nich chybí, tam nenajdete.

Kvůli tomu třeba žena, jež nesnáší opilce, neustále na nějaké naráží. Jak víte, pokud vás něco rozčiluje, ovládá to vaše myšlenky. Na scénu vstupuje ještě polarizace nadbytečného potenciálu čili na vrstvu vašeho světa se lepí jako železné piliny na magnet otravné podněty. Pokud chudák žena ochmelky totálně nenávidí, dokážou její vrstvu takřka neprodyšně zaplnit. Do jejího světa vtrhne doslova horda vrávorajících a povalečských alkoholiků, které to k ní bude přitahovat. I její manželé budou alkoholici. A děti též.

Podobně na tom bude muž, jenž si v hloubi duše uvědomí, že má k dokonalosti daleko, a proto sám sebe úporně přesvědčuje, že všechny ženy jsou děvky nebo v lepším případě husy. Jako takový bude zas a znovu narážet na přesně takové. Ženy „vyšší ligy“ budou pobývat daleko za hranicemi jeho vrstvy, poněvadž si to tak sám vybral a tak to světu sdělil.

Připomíná vám to pohádku? Není to pohádka, je to zrcadlová realita v nekonečném množství svých projevů. Někomu možná obrázek našeho světa, který jsem teď načrtl, připadá tak trochu strašidelný. Ale nenechte se znepokojit. To je jen vnější, viditelná strana duálního zrcadla. Realita, jež zůstává před naším zrakem skrytá, je ještě strašidelnější.

SHRNUTÍ

- Myšlenky jsou nemateriální povahy a nenacházejí se v hlavě, ale v metafyzickém prostoru.
- Myšlenky se podobají televizním kanálům.
- Člověk myšlenky nevytváří ani nevyzařuje, nýbrž se na ně napojuje jako biotelevizor.
- Člověk se dokáže vědomě a cíleně přepínat z jednoho kanálu na druhý, a tak ovládat chod svých myšlenek.

- Člověk nevyužívá své schopnosti v plné míře kvůli tomu, že se příliš nechává unést „seriálem“, který se „přehrává“ ve skutečnosti.
- Myšlenková forma je „televizní program“, k němuž se člověk může napojit a vysílat jej do okolního světa.
- Aby se myšlenková forma materializovala, musíte na ni systematicky a dostatečně dlouho fixovat pozornost.
- Realita je pro všechny jen jedna, ale každý člověk v ní má svou samostatnou vrstvu.
- Svými myšlenkami vytváříte jedinečnou, individuální verzi svého světa.
- Dostane se tam to, co je přítomno ve vašich myšlenkách, a nepronikne tam to, co v nich chybí.

Poznámka na okraj

Hlavní chyba, jíž se člověk dopouští, je to, že vystupuje v roli pasivního diváka. Hledí okouzleně na zrcadlo reality a není v jeho silách, aby od něj odtrhl zrak. Jako biotelevizor se dívá na vysílání, které mu nutí zvenčí. Proč se to tak děje, dokonale pochopíte teprve na konci knihy. Chcete-li si vytvořit svůj svět, nesmíte se dívat na vnější plátno (do zrcadla), ale na vnitřní plátno (do svého nitra). Nepřijímejte cizí vysílání, ale vysílejte své.

ZAČÁTEK TRANSFORMACE

Jak zadáte žádoucí konfiguraci své vrstvy? Velmi jednoduše. Vezměte si list papíru a zapište si své myšlenkové formy – lakonický portrét světa, který vás obklopuje. Uveďte, kde v něm máte své místo, a několika větami popište, jak byste ho chtěli vidět.

Například: „Starám se o svůj svět a můj svět se stará o mě. Můj svět se vždy o vše postará a všechno zařídí. Nemusím se o nic starat. Všechno jde, jak má. Moje planetka se postupně mění v útulný kout. Vše se mi daří. Vypadám skvěle a každý den ještě lépe. Jsem uznávaná osobnost, vychází ze mě vnitřní světlo, lidé to cítí a vzbuzují u nich sympatie. Mám výborné zdraví, spoustu energie a super intelekt. Snadno řeším jakékoli úkoly. Síla je se mnou a vede mě, a proto dělám vše geniálně a znamenitě.“

A tak dále. Vylad'te si text na své vlny, konkretizujte ho, doplňujte či rozšiřujte o to, o co usilujete a čeho chcete dosáhnout. Tak si vytvoříte jakýsi konfigurační soubor (typu config.sys) pro operační systém svého světa.

Zapsat si konfiguraci vašeho světa na papír se vám vyplatí už proto, že si tak systematizujete a třídíte myšlenky. Určitě jste si nikdy nesedli a nijak zvlášť nepřemýšleli o tom, jak byste chtěli vidět prostředí kolem sebe. Takže teď svou představu zformulujte.

Konfigurační soubor se vám bude hodit hlavně ze začátku, dokud se vám všechny zaznamenané parametry nevryjí pevně do paměti. Jen ten papír nevěste nikam na stěnu, kde se na něj může každý podívat. Vaše myšlenkové formy jsou intimní záležitostí mezi vámi a vaším světem, s jehož pomocí je budete realizovat.

Co dál? Za prvé: pokaždé, když se díváte na svět (tedy do zrcadla), dívejte se na něj prizmatem zadané konfigurace. Jinými slovy nejprve do svého nitra a teprve potom do zrcadla. Ať se tam venku tvoří cokoli, fixujte paprsek pozornosti na to, co vám vyhovuje a líbí se vám, a zároveň jej pečlivě odvádějte od věcí, jež vás rozčilují nebo vám vadí. Jen ať si ty obtíže existují. Zatím. Vám do nich nic není. Prostě se od nich odvrát'te. Všechn ten odpad z vaší planetky brzy zmizí.

Tak lze například odfiltrvat osoby, s nimiž se musíte stýkat. Soustřeďujte se na lidi příjemné a krásné (ženy i muže – podle toho, kdo nebo co vás zajímá víc). Zhlížejte se v nich, stýkejte se s nimi, usmívejte se

na ně, dopřejte si potěšení z jejich společnosti. Pokud vám někdo není milý, jednoduše ho zdvořile strpte a nedejte se všanc. Tím spíš, pokud se s ním stýkat nemusíte, prostě se mu vyhýbejte, odvracejte se od něj, procházejte kolem něj obloukem a nedopřejte mu ani kousek paprsku své pozornosti. Postupně váš svět zaplní samí příjemní lidé, kteří budou milí i tam, kde člověk s příjemným vystupováním úplně nepočítá. To je na tom obzvlášť pozoruhodné.

Všechno vždycky nepůjde hladce a tak, jak si představujete. Čas od času narazíte na negativní aspekty reality. V tu chvíli klidně a metodicky propouštějte všechno to haraburdí skrz filtr své konfigurace. Za všech okolností si umíněně opakujte, že svět ví nejlépe, jak se o vás postarat, a že vše jde tak, jak má, protože princip koordinace záměru funguje bezchybně, pokud ho dodržujete.

Za druhé: deklarujte své myšlenkové formy při každé vhodné příležitosti, zejména když pro ně nalézáte důkaz. Vyhradte si na to speciální čas. Deklaraci rovněž noste neustále s sebou, abyste si je mohli jako modlitbu opakovat častěji. Jednak se naučíte ovládat chod svých myšlenek, což je totéž jako ovlivňovat realitu, a jednak měníte okolní realitu ke své potřebě.

Podívejte se na to takto: zasouváte do svého projektoru potřebnou filmovou pásku a systematicky si ji bez přestání přehráváte. Klidně v myšlenkách občas odbočte, dost možná se vám mezi pásy někdy vloudí nějaký negativní film... Nebojujte s tím. Jednoduše se klidně a puntičkářsky zas a znovu vracejte ke svým snímkům. Koneckonců jaký pásek si budete na svém virtuálním projektoru přehrávat, na takový film se budete dívat ve skutečnosti.

Není důležité, jak své myšlenkové formy vyjadřujete, zda nahlas nebo jen v duchu. Slova jsou podružná, je to jen šumění vzduchu. Význam mají pouze myšlenky, a ještě navíc jen ty, které jsou vysílány nepřetržitě a systematicky. Začnete-li celé dny chodit jako živá televize a vysílat jednu či více cíleně zvolených a fixovaných programů, vrstva vašeho světa postupně dospěje k zadané konfiguraci.

Zdůrazňuji, že myšlenkové formy je třeba vysílat systematicky. Je to konkrétní činnost; nejde o vznášení se v oblacích. To je jediné tajemství, které musíte znát a jež vlastně tajemstvím vůbec není. Žádné taje. Všechny ezoterické poznatky jsou otevřené a přístupné, i když ne každému. Pokud člověk toto „tajemství“ pro sebe odhalí, stane se vykonavatelem své reality. Má to jen jeden háček. Výsledky se neprojeví hned, ale vyžadují trpělivost a vytrvalost. Musíte nesmlouvavě, i když možná zatím

naslepo, vysílat vesmíru svou vlastní správnou konfiguraci, přestože se třeba (opět zatím) vůbec netvoří to, co byste si přáli.

Dále vezte, že myšlenky, jež se vám mechanicky, nevědomky a mimoděk honí hlavou, nemají žádnou zásadní sílu. Vnější záměr se spouští výhradně myšlenkami, které jdou od srdce, pronášejí se s citem a v jednotě duše a rozumu.

Další sílu získávají myšlenkové formy, jež si zapíšete. Nadarmo se neříká: „Co je zapsáno perem, to sekerou nesetneš.“ Jestliže něco nejen promyslíte, ale navíc to deklaruujete v písemné podobě, duše a rozum se aktivují a snaží se sjednotit. Proto se spisovatelům často stává, že se jim v životě realizují náměty, události či lidé, o nichž píšou ve svých knihách. To můžu osobně potvrdit.

Takový s citem sestavený dopis adresovaný konkrétnímu člověku obsahuje sílu mysli na druhou. Pamatujte na to a se vzkazy zacházejte opatrně. Na internetu v současné době typicky pozoruji tento jev: někdo se potřebuje vyvztekát, tak všem nebo jedinému člověku posílá nějakou svou hanlivou, pohrdavou nebo nepřátelskou myšlenkovou formu. Jestliže se na virtuálních diskuzích pohybujete, jistě víte, že se tam vždy najdou tací, kdo vás chtějí něčím popíchnout, shodit vás nebo vám zkazit náladu. To neznámá, že jsou ti lidé špatní, spíše bývají osamělí a nešťastní, takže se snaží nějakým způsobem prosadit na cizí účet nebo pověsit na druhé své projekce.

Narazíte-li na něco, co se vám nelíbí, projděte kolem a odeberte se někam, kde vám je dobře; a vezměte si to, co je vám libo. Každopádně platí, že pokud někdo něco řekl nebo vytvořil, určitě to potřeboval udělat a jistě k tomu měl důvod. Dále je jasné, že cizí má stejné právo na existenci jako vaše, které si hrdě hýčkáte. Někteří lidé neumí jen tak projít okolo. Určitě si vašeho území všimnou, uleví si a teprve potom, sami se sebou spokojení, pokračují dál.

Na takové jedince se dívám s posvátnou hrůzou jako na škůdce vlastního zdraví. Ono je ani nenapadne, že když svým nepřátelským výpadem nebo kritikou někomu připravili několik nepříjemných minut, musí se jim to vrátit jako bumerang. A jak jinak by to mělo dopadnout? Jistěže se jim to vrátí, tak či onak, a možná v ještě intenzivnější podobě. Jako byste pomyje z vědra házeli proti větru. Rozdíl je jen v tom, že bumerang se nevrací hned a ani nemusí být stejný s tím, jenž byl vypuštěn. Proto to lidé nechápou. Nevidí totiž příčinně následné souvislosti, že zaplatit (tedy dostat po ústech), stejně budou muset, a nadále kydají hnůj po své planetce.

Z čistě praktického hlediska je vrhání bumerangů plných zloby velmi nevýhodné. Nebylo by lepší místo toho vypěstovat nějaký ten kvítek?

Poslat někomu slova podpory, soucitu či uznání? Přestože vás někdy popadne až neovladatelná chuť zchladit si na někom žáhu, radši to nedělejte. Nechte to být nebo cíleně změňte svůj vztah ze záporného na kladný. I když to zní zvláště, bumerang jde ze zla na dobro překonfigurovat velmi snadno. Stačí v libovolném okamžiku procitnout, pochopit a chtít. Dobré poselství bude stejně silné, jako by bylo bývalo to zlostné, ale odesílateli dodá mnohem větší uspokojení – jak v daný okamžik, tak posléze. Bumerangy lásky a dobra se přece také vracejí! A jak!

SHRNUTÍ

- Konfigurační soubor má důležitou roli – uspořádává a vyjasňuje myšlenky, přání a cíle.
- Dívejte se na svět prizmatem zadané konfigurace.
- Fixujte paprsek pozornosti na to, co vám vyhovuje a líbí se vám, a odvádějte jej od věcí, které vás rozčilují nebo zlobí.
- Deklarujte své myšlenkové formy při každé vhodné příležitosti, zejména nacházíte-li pro ně potvrzení.
- Jaký filmový pásek si budete pouštět na svém virtuálním projektoru, na takový film se budete dívat ve skutečnosti.
- Myšlenkové formy je třeba vysílat systematicky.
- Zapsané myšlenkové formy získávají dodatečnou sílu.
- Princip bumerangu: pokud v odrazu nechcete vidět nepřátelství, agresi, odsouzení nebo nepřijetí, pak sami neodesílejte obrazy podobného rázu.

Poznámka na okraj

Konfigurační soubor vám uspořádá myšlenky. Dále na jednu stranu úzkým paprskem své pozornosti vyhledávejte ze všeho, co se vám do vrstvy vašeho světa dostane, výhradně to, co se vám hodí, a na druhou stranu do okolní reality cíleně vysílejte všechno, co vám ještě chybí, ale co byste tam chtěli vidět. Zkuste fungovat najednou jako reflektor i projektor. Učiníte tak první kroky své zázračné přeměny z přijímače na vysílač. Uvidíte, jaké kvalitní změny budou ve vaší realitě po přeměně následovat.